

De tweede ronde

Feelgood kerstnovelle

Door Martine Hoogschagen

Wacht niet op bijzondere momenten
maar maak gewone momenten bijzonder

Dit is een novelle. Alle beschreven personage en situaties zijn ontsproten aan de fantasie van de auteur. Eventuele overeenkomsten met de werkelijkheid berusten uitsluitend op toeval.

Eerste versie, november 2021

Published by Mémoires Publishing [M|P] at Smashwords

Copyright 2021 Martine Hoogschagen

ISBN (e-book): 978-2-958101602 EAN 9782958101602

NUR 343

Redactie: Chantal Claassen

Coverfoto: LiliGraphie via Canva.com

Coverdesign: Hemko Bruinsel

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaargemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijk toestemming van de uitgever.

Smashwords Edition, License Notes

This ebook is licensed for your personal enjoyment only. This ebook may not be re-sold or given away to other people. If you would like to share this book with another person, please purchase an additional copy for each recipient. If you're reading this book and did not purchase it, or it was not purchased for your use only, then please return to Smashwords.com and purchase your own copy. Thank you for respecting the hard work of this author.

www.chezmartine.nl

De tweede ronde

‘Kijk nou eens, er ligt een cadeau,’ zegt mijn collega Alice, wanneer we ons kantoor binnenlopen. Ze wijst naar mijn bureaustoel. Het is een prachtige platte gouden doos met een grote rode strik er omheen. Ik herken het logo op het label dat er aan hangt en draai het om.

‘Wat staat er op?’ Alice wiebelt ongeduldig op haar benen en trekt het label nog net niet uit mijn handen.

‘Voor Eva van de kerstman,’ lieg ik tegen haar. Als ze even niet kijkt, trek ik snel het label van de doos af en stop het in mijn bureaula. Ik hoop niet dat ze ziet dat ik het erg warm gekregen heb. Aan mijn gloeiende wangen voel ik dat ik bloos.

‘Eind november! Nou, die kerstman is er vroeg bij dit jaar,’ zegt Alice.

Mijn gouden kerstverrassing heeft het formaat van een grote legpuzzel. Wanneer ik een beetje met de doos schud klinkt het anders en zwaarder.

‘Maak nou toch open.’ Zonder haar ogen los te maken van het glimmende pakje, wappert Alice ongeduldig met haar handen.

De gouden verpakking voelt heerlijk glad in mijn handen. Voorzichtig draai ik de doos om, zodat ik hem open kan maken. Ik ben dol op cadeaus. Je voelt je net weer een beetje een klein kind. Alice kijkt nieuwsgierig met me mee. Wanneer de doos open is blijkt het een Rituals adventskalender te zijn, in de vorm van twee pakhuizen, zoals je die in Amsterdam ziet, maar dan goudkleurig. Wat ontzettend leuk en spannend en ook nog eens van een van mijn favoriete merken.

‘Nou Eva, jouw secret santa, weet duidelijk waar je van houdt!’

Wanneer Alice aan een deurtje voelt, trek ik haar hand weg. ‘Zeg, miss ongeduld, het is nog te vroeg hoor,’ zeg ik nonchalant, ook al voel ik mijn eigen handen kriebelen.

‘Zal ik eens googelen wat het gekost heeft?’ stelt Alice voor. Ze heeft het al snel gevonden. Ik fluit even wanneer ik de prijs hoor. Alice moet om me lachen. ‘Adventskalenders maak je open vanaf een december.’

Dan moet ik helaas nog een paar dagen wachten bedenk ik me. ‘Ik heb geen flauw idee van wie het kan zijn,’ beken ik eerlijk, terwijl ik weer denk aan de tekst op het label.

‘Het moet van iemand op kantoor zijn of uit de timmerfabriek,’ zegt Alice.

‘Ja, maar wees eens eerlijk, wie zou mij zo’n mooi en duur cadeau willen geven?’

Alice haalt haar schouders op. ‘Eva, jij onderschat jezelf altijd veel te veel. Mensen vinden je aardig. Je werkt hier nu meer dan drie jaar als directiesecretaresse en kijk eens wat je allemaal veranderd hebt.’

‘Ja, maar ik heb toch gewoon mijn werk gedaan?’

‘Luister, door jou is het wel wat leuker geworden om hier te werken.’ Alice kijkt even snel naar de deur van onze directeur.

Ik volg haar blik en zie tot mijn opluchting dat de deur dicht is.

‘Jij besteedt tijd en moeite aan de verjaardagen van iedereen en aan jubilea. Er zijn nu veel leukere kerstpakketten. We hebben eindelijk een fatsoenlijke koffiemachine en jij zet er elke week ook nog lekkere dingen bij. Moet ik nog even doorgaan?’ Ze kijkt me vragend aan. Alice kennende komt er vast nog meer. ‘Wanneer er overleg is met al het personeel worden er nu eindelijk notulen gemaakt en jij controleert of alles wat afgesproken is ook gebeurt. Ik vind de werksfeer daardoor echt een stuk beter geworden.’ Misschien heeft ze wel een beetje gelijk. De hitte kruipt naar mijn wangen als ik haar complimenten en enthousiasme hoor. ‘Zelfs Janssen jr. heeft een beter humeur sinds jij er bent. Hij liep voor jij kwam ’s morgens altijd maar te klagen over de koffie uit onze vorige

automaat. Hij haalt ook meer orders binnen.' Alice pakt een rol chocoladekoek en geeft een koekje aan mij.

'Dank je,' zeg ik en neem een grote hap. 'Ja maar dat goede humeur komt volgens mij omdat hij nu af en toe ook een paar uurtjes meewerkt in de fabriek, wanneer er een deadline is voor een grote dakkapellen order. Hij vindt dat volgens mij veel leuker dan ze verkopen.'

'Je ziet er ook leuk uit. Je zou zo een zusje van Maxima kunnen zijn.'

'Maxima?' Dat heeft nog nooit iemand tegen me gezegd.

'Nou, je hebt exact dezelfde soort haarstijl en ook bruine ogen. Je kleedt je natuurlijk veel relaxter, maar toch.'

Nu ze het zo zegt. Ik wilde dat ik Maxima haar kledingbudget had.

'Van wie zou jouw kerstverrassing nou zijn?' vraagt Alice. 'Alle blind dates waar ik je aan gekoppeld heb zijn het in ieder geval niet. Die heb je weggejaagd met jouw huisje boompje beestje gedoe.'

Irritatie borrelt meteen bij me omhoog 'Dat is niet waar. Ik wil niet gebruikt worden voor een snelle wip. Als mannen afknappen, omdat ik later vier kinderen wil, dan zoeken ze maar iemand anders,' zeg ik, terwijl ik over mijn bureau buig en nog een koekje van de rol pak. 'Denk maar niet dat ik je jouw actie op het laatste bedrijfsfeest al heb vergeven. Ja, lach jij maar,' zeg ik tegen Alice bij wie net nog niet de tranen over haar wangen rollen. 'Dankzij jou vliegen de kindernamen me nog steeds om de oren. Zelfs in de kantine ben ik niet veilig voor de collega's die menen zogenaamd grappig te zijn. Dat weet je best. Je stond er vorige week zelf nog bij.'

'Ik vond het juist een geniaal idee om het hele bedrijf namen voor jouw vier aanstaande kinderen te laten bedenken en er een loterij van te maken,' zegt ze lachend. 'We kunnen niet altijd alleen maar serieus zijn.'

Ik geneerde me dood op dat moment, toch zal ik Alice nooit vertellen dat ik bij het opruimen van het feest de lootjes met de namen heb meegenomen.

'Volgende week dinsdag mag het eerste deurtje open. Ik ben benieuwd,' zegt Alice en eerlijk gezegd ben ik zelf ook heel nieuwsgierig wat er allemaal achter die deurtjes zal zitten. 'Laat je hem hier of neem je hem mee naar huis?'

Ik twijfel even en zeg dan: 'Ik laat hem hier,' en zet de kalender achter me, bovenop mijn archiefkast.

Wanneer Alice haar ochtend er op zit en ze naar huis gaat trek ik mijn bureaula open, zodra ze ons kantoor uitloopt. Ik kijk weer op het label. Ik weet wat er staat en toch beneemt het me weer een beetje de adem.

Voor Eva van een verliefde kerstman XXX

Van wie kan mijn kerstverrassing zijn? Ik heb werkelijk geen flauw idee, maar ik neem me voor om er zo snel mogelijk achter te komen. Om te beginnen bel ik de receptie. 'Was er misschien vanmorgen iemand aan de balie met een pakje voor mij in het formaat van een grote puzzeldoos met een gouden verpakking en een rode strik?'

'Ik was er vanmorgen niet, maar ik zal even kijken of er ergens een briefje ligt.'

Ik hoor wat gerommel en gekletter, waarna de receptioniste weer terug is aan de lijn.

'Nee er ligt niets in het bakje. Sorry. Jouw moeder belde trouwens nog, want je nam je mobiel niet op. Je moet haar terugbellen. Ze heeft een vraag over Kerst bij jullie thuis. Ze zei dat het urgent was, maar dat zegt ze altijd.'

Mijn moeder bel ik zo wel. Het is tenslotte over een maand pas Kerst. Eerst app ik liever even met mijn vriendin Iris.

[Eva] Surprise! Ik had vanmorgen een heel leuk verrassingspakket van de Kerstman op mijn stoel. De adventskalender van Rituals!!!!. Superluxe ding.

[Iris]Jee wat geweldig!

[Eva] Ik weet alleen niet van wie hij is. Ik app je even een foto van het kaartje dat er bij zat....

[Iris] Oh een stille aanbieder!?!?! Fantastisch en spannend hoor. Ik wilde dat ik zoiets had.

[Eva] Ik herken het handschrift helaas niet.

[Iris] Ik zou er gewoon van genieten en me er niet druk over maken.

[Eva] Maar nu weet ik niet wie ik moet bedanken. Hoe kan ik er daar achter komen?

[Eva] Zou er echt iemand verliefd op me zijn?

[Iris] Je bent een schatje dat weet iedereen.

Ze zegt dat nu wel zo, maar zij versiert regelmatig leuke types en mij lukt het maar niet om iemand te vinden die bij me past.

[Iris]Je moet alleen wat vaker uitgaan.

Ja dat is waar. Het lijkt wel of ik elk weekend iemand aan het verhuizen ben of ergens sta te schilderen of te behangen.

Samen met Alice geniet ik nu al een week elke ochtend van de verrassing in mijn adventskalender. Ik heb het Alice niet verteld, maar ik heb al een paar keer op de website gekeken. De kalender houdt me bezig. Ik weet wat er achter alle deurtjes verstopt zit. Bij elke body mist, crème, mousse, gel of adventskaars gooi ik er braaf een 'o en a' uit alsof ik reuze verrast ben. Daarna deel ik de producten met Alice en een andere collega.

Alice sprayt wat bodymist in haar hals. 'Heb je nu al bedacht van wie de kalender zou kunnen zijn?'

'Ik lag twee dagen geleden midden in de nacht wakker en dacht ineens aan Junior zijn agenda. Daar had ik nog niet bij stilgestaan. De kalender kan ook van iemand buitenaf zijn, die bij Junior een afspraak had.'

'En wie stonden er voor die ochtend in de agenda?'

'Nou John,' ik houd mijn lippen op elkaar en kijk Alice afwachtend aan.

'Oh nee, echt waar?' Alice slaat haar hand voor haar mond en kijkt me verschrikt aan. Ik begrijp precies wat ze bedoelt. Onze vertegenwoordiger is echt een gladjaker eerste klas. 'Nou hij komt met onze kerstlunch op 24 december dus dan weten we meer, maar ik hoop echt voor je dat hij het niet is.'

Jakkas, nee ik hoop het ook niet. Ik krijg al kriebels op mijn rug als ik er alleen al aan moet denken. Bovendien weet ik niet wat ik dan moet doen. Ik kan hem moeilijk die lege kalender weer teruggeven.

'Wie waren er die ochtend nog meer?' vraagt Alice.

'Dat is het moeilijke. Er staat verder alleen nog Hooghout BV in de agenda. Ik weet alleen niet meer of die dag de directeur zelf er was of zijn zoon. Weet jij het nog?'

‘Waren ze er niet allebei?’ zegt Alice.

‘Zou kunnen. Nou pa kunnen we afstrepen, maar de zoon.’ Ik kijk Alice aan om te peilen wat zij van hem vindt.

Alice is even stil. ‘Je zou het slechter kunnen treffen. Lijkt hij je wat?’

De zoon is inderdaad heel leuk en ongeveer van mijn leeftijd. Ik vind hem zeker erg aardig. Hij maakt altijd wel een praatje, maar is niet opdringerig of zo. Hun fabriek is nog geen tien minuten hier vandaan, dus hij woont in de buurt. Nu maar hopen dat hij het dan misschien is en niet onze vertegenwoordiger.

‘Staat er al een nieuwe afspraak met hen?’

‘Je raadt het nooit. Op vierentwintig december komen ze het contract voor volgend jaar tekenen.’

Meerdere keren per dag betrap ik mezelf er op dat ik na zit te denken over de kalender. Het zit me dwars dat ik nog steeds niet weet wie me de kalender heeft gegeven.

Iris heeft veel fantasie dus haar kennende weet ze vast wel een manier hoe ik erachter kan komen wie mijn kerstman is. Ik besluit om met haar af te spreken in ons favoriete café De Gouden Engel in de binnenstad. Wanneer ik mijn telefoon pak zie ik nog een paar appjes die ik eigenlijk dringend moet beantwoorden. Het zijn allemaal dingen die ik graag wil doen, maar ik heb helaas helemaal geen tijd. Gefrustreerd schuif ik het beantwoorden nog even voor me uit.

‘Wil je dit weekend helpen met mijn verhuizing?’ vraagt een vriendin.

‘Ik verveel me dood en nog vier weken voor het gips er af mag. Kom je langs?’ vraagt een neef die thuis zit met een gebroken been.

‘Wanneer kom je de spullen ophalen die je van me gekocht hebt?’ vraagt een buurmeisje, die ik geholpen heb omdat haar geld op is.

Eigenlijk zou ik niet eens met Iris af moeten spreken. Mijn weekenden en avonden zijn de komende weken al overvol door iedereen die ik beloofd heb te helpen. Ik stop nog maar een kerstkransje in mijn mond. Ondertussen denk ik na of de afgelopen tijd collega’s zich ineens anders zijn gaan gedragen. Sinds ik de kalender aantrof op mijn bureaustoel let ik de hele dag op of iemand mij diep in de ogen kijkt, nu ineens knipoogt of juist wegdraait als ik kijk. In vergaderingen was Alice tot nu toe de enige persoon die met haar ogen mijn aandacht trok, en alleen maar om door te gaan met het volgende punt op de agenda.

Er is een blonde beroepsversierder in de fabriek. Zo’n type dat elke dag in de sportschool zit. Hij probeerde me te charmeren, door heel belangstellend te zijn, maar hij doet dat bij alle vrouwen op het werk. Je ruikt de beste man eerder dan je hem ziet, want hij heeft altijd hele zware aftershave op.

Een ander tikte tegen mijn arm, maar hij heeft thuis een vrouw die bijna doof is, dus hij is dat gewend. Verder was er niemand die mij de afgelopen tijd even subtiel aanraakte voor aandacht. Alleen het hoofd van de afdeling onderhoud heeft op zijn knieën voor me gezeten, maar dat was om de wielen onder mijn bureaustoel te repareren. Hij is nog vrijgezel weet ik. Waarom denk ik hier überhaupt over na? De kerstkaarten voor het bedrijf moet ik nog afmaken, dubbelchecken of ik echt niets vergeten ben met mijn voorbereidingen voor het kerstfeest en er moet nog mistletoe besteld worden. Alice haalt me uit mijn overpeinzingen.

‘Ik heb geweldige leuke schoenen gezien. Ze zouden prachtig staan bij mijn outfit voor het feest het weekend voor Kerst, maar mijn geld van deze maand is al bijna op. Zou ik misschien honderd euro van je kunnen lenen? Ik betaal het terug als mijn salaris gestort is.’

Ze kijkt me vragend aan. Parttime werken op de administratie is natuurlijk geen vetpot, maar ik weet helaas uit ervaring dat het altijd even duurt voor Alice weer terugbetaalt. Inwendig en geruisloos kreun ik een beetje, maar ik knik toch dat het oké is. Hopelijk trekt ze dit keer haar portemonnee wat eerder dan de vorige keer. Ik draai me weer naar mijn scherm, maar Alice praat door.

‘Kan het de bakker niet zijn?’

‘Hoe bedoel je de bakker?’

‘Nou van jouw kalender. Die komt hier vrijwel elke week, omdat er altijd wel iemand jarig is en gebak bestelt. Ook wanneer hij gebak moet afleveren voor iemand in de fabriek komt hij altijd even met je praten.’

Hm, ze heeft inderdaad een punt. Ja dat is waar en er was volgens mij iemand jarig die dag van de kalender, want ik kan me herinneren dat er een gebakje over was en de jarige het in vier stukken sneed, omdat ze allemaal nog wat wilden.

‘Ja nou hij zou niet verkeerd zijn. Onze bakker is heel aardig vind ik. En lief. Een beetje verlegen ook. Gek dat hij altijd zelf de bestellingen brengt en bij ons ook nog even komt praten. Je zou denken dat hij wel wat beters te doen heeft,’ zegt Alice.

‘Hij komt de vierentwintigste weer om onze bestelling te brengen.’ Ik ben benieuwd of de bakker mijn verliefde kerstman is. Hij is inderdaad heel erg aardig en ziet er goed uit.

‘Eva, jouw moeder is aan de lijn.’ Bij de deur van het directiekantoor staat Alice, zwaaiend met mijn mobiel. ‘Ze zegt dat het dringend is.’

Ik kijk mijn baas verontschuldigend aan. Junior weet ondertussen al dat mijn moeder dat altijd zegt en dat het dan meestal ook nog over iets sufs gaat, zoals een aanbieding bij haar supermarkt om de hoek. We zitten net midden in de bespreking van de notulen van het directieoverleg met de aandeelhouders. Hij lacht en geeft een teken dat ik even met haar kan praten. Het is december, dus het zal wel weer over Kerstmis gaan of haar Kerstboom. Het is alles waar mijn moeder dan aan kan denken. ‘Mam ik hoop dat het belangrijk is, want ik zit midden in een bespreking met mijn baas.’ Terwijl ik naar haar luister staar ik naar buiten. Iedereen die voorbijkomt is goed ingepakt en draagt dikke sjaals en mutsen. Ik hoop echt dat we een witte Kerst gaan krijgen.

‘Ik ben in de stad en ik zag twee prachtige feestjurken voor Kerst en ik kan niet kiezen. Je moet me helpen.’

‘Mam dat is geen probleem. Stuur me straks gewoon even een foto van allebei, met ook de prijs er bij en laat ze tijdelijk apart leggen in de winkel.’

‘Oma belde nog. Haar fruit en broodbeleg zijn bijna op. Ze vroeg wanneer je nieuwe gaat halen.’

Helemaal vergeten. ‘Mam ik bel haar straks even wanneer ik lunchpauze heb en dan haal ik het vanavond. Nu moet ik weer aan het werk.’

‘Met die baas van jou? Die ziet er leuk uit trouwens. Ik heb zijn foto weer eens opgezocht op jullie website, omdat je het zo vaak over hem hebt.’

Oh ik hoop maar dat Junior dat niet gehoord heeft. Ik kan niet ontkennen dat hij er goed uitziet. Een soort Robbie Williams toen hij nog wat jonger was en zo heerlijk uit volle borst Angels zong.

Junior maakt wat aantekeningen op de notulen, dus ik kan zijn gezicht niet zien. Ik moet het snel maar over wat anders hebben met mijn moeder. 'Op Pinterest heb ik recepten gezocht voor ons aperitief op eerste Kerstdag en ik heb een paar leuke gevonden. Ik app ze straks wel even naar je.'

'Is hij nog vrijgezel?'

'MAM!'

'Staat hij soms in de buurt en kan hij je horen?'

'Stuur me een foto van de jurken en ik app je straks de recepten. Groetjes aan pap,' zeg ik en ik hang op voor ze nog meer gekke dingen zegt.

'Sorry,' zeg ik tegen Junior en leg de blaadjes voor me in een rechte stapel.

'Maak je geen zorgen. Na drie jaar weet ik intussen wel dat jouw moeder een enorme fan van Kerst is en er een beetje hyperactief van wordt. Het klonk als een echte urgentie,' en hij geeft me een knipoog terwijl hij de notulen openslaat op de laatste pagina.

Ik voel me een beetje opgelaten en bloos. Ik staar naar de pen in mijn hand en doe een schietgebedje dat Junior mijn ongetwijfeld vuurrode wangen niet opmerkt. Gelukkig zijn we bijna klaar. Mijn moeder is inderdaad helemaal verzot op Kerst. Ze zet haar boom een november al op. Ook probeert ze me aan elke man te koppelen die ze tegenkomt. Ze kan er niet tegen wanneer ik, in tegenstelling tot mijn broer en zusje, alleen aan tafel zit met Kerst.

Alice zet een beker winterthee voor me neer, een espresso voor Junior en een schaal met chocolade kerstkransjes. Ik ruik even aan mijn thee. De geur van speculaas en iets zoetigs prikkelt mijn neus. Heerlijk. Ik voel mijn strakke schouders zich weer een beetje ontspannen. Met mijn pen schrijf ik OMA op mijn hand, zodat ik straks niet vergeet om haar te bellen.

Wat vreemd. Vandaag staat mijn kalender op een andere plek en een deurtje staat een beetje open. Net als iedere avond voordat ik naar huis ga, liep ik, pietje precies, ook gisteren de kalender na om te zien of alle deurtjes dicht waren. Ik duw het deurtje nog iets verder open en ik zie dat er opnieuw iets in het vakje ligt. Ik haal het er uit en zie dat het een pakje kersttheezakjes is. Nieuwsgierig kijk ik bij deurtje nummer een, en jawel daar zit ook weer iets in. Voorzichtig pak ik het er uit. De glinsterende steentjes op de kerstbal die ik in mijn hand vasthoud verblinden me bijna. Hij is echt prachtig. Zachtjes neuriënd maak ik nieuwsgierig alle deurtjes van de afgelopen tien dagen open. In de eerste zeven dagen zitten allemaal kleine kerstdingen en de tweede week is er een kersenthema. Mijn favoriete smaak en kleur. Kersenthee, kersenbonbons en een klein flesje kersenlikeur. Natuurlijk ben ik niet zo erg als mijn moeder, maar iedereen op het werk weet na drie jaar wel dat ik gek ben op Kerst. Wie een beetje oplet weet dat ik gek ben op kersen. Deze tweede ronde cadeautjes is dus vast ook voor mij bedoeld. Ik neem me daarom maar voor om niets tegen Alice te zeggen. Gelukkig is ze vandaag wat later en heeft ze dus niets gezien. Nu ben ik natuurlijk benieuwd wat er de derde en vierde week gaat komen, met deze tweede ronde verrassingen. Wat moet ik hier nu van denken? Zijn deze cadeautjes ook van de persoon die me de kalender gaf of zijn ze weer van iemand anders?

'Ik vind je niet zo'n kerstgek als je moeder,' zegt mijn vriendin Iris, wanneer ik gezellig met haar na het werk even in ons favoriete café De Gouden Engel zit. Op de achtergrond zingt Chris Rea zijn

driving home for Christmas. De kerstboom ziet er weer prachtig uit in rood met goud en vol met lichtjes. Ze hebben zelfs dit jaar op elke tafel een minikerststukje met een lichtje.

'Thuis valt het wel mee. Mijn appartement is natuurlijk net een kippenhok, dus er kan geen echte kerstboom staan en de feestdagen breng ik bij mijn ouders door.' Langzaam roer ik in mijn Christmas spice latte en ik geniet van wat ik ruik. Kerst in een kopje. 'Ik denk dat ik het compenseer op het werk.' Eigenlijk weet ik dat wel zeker. Diep in mijn hart lijkt ik toch wel op mijn moeder, want ik geniet ook intens van de kerstgeuren en hoe meer glitter hoe beter. Ik word er helemaal vrolijk van. Het lijkt wel of ik dan een beetje groei van blijdschap. Vanaf het begin, drie jaar geleden, kon ik mijn gang gaan met de feestdagen. 'Ik heb het eerste jaar dat ik bij de timmerfabriek werkte de mannen wat printjes van Pinterest gegeven van verschillende houten kerstdecoraties en ze zijn er super enthousiast mee aan de slag gegaan. Het is natuurlijk voor hen weer eens iets anders, wanneer je het hele jaar door kant en klare dakkapellen timmert. Zelfs de directeur hielp mee.' Iris neemt een hap van haar amandelstaaf. Ik doe een klein beetje aan de lijn en kijk jaloers naar haar. Ik heb mijn kerstjurk uit de kast gehaald, maar ik durf hem nog niet te passen. 'Een aantal pallets zaagden en verfden ze tot mooie kerstbomen. Van restjes planken hebben ze minikerstbomen gezaagd, die overal op de bureaus en vensterbanken kunnen staan. Ik hoef ze elk jaar alleen even af te stoffen en neer te zetten.'

'Het moet er leuk uitzien bij jullie op het werk,' zegt Iris.

'Elk jaar versier ik voor Kerst de kantoren, de ontvangsthallen en de kantine. Het was weer heel leuk om te doen. Ik kom zo heerlijk in een kerststemming. Mijn collega's willen geen muziek tijdens het werk op kantoor, maar in de kantine kan het gelukkig wel.' Iris neemt weer een hap. 'Overal hang ik kerstkransen, sterren vol glitters, van die papieren klokken en gouden kerstengelen.'

'Je mag ook wel even bij mij thuis langskomen hoor, want ik moet nog helemaal beginnen. Ondertussen heb ik door het jaar heen zoveel spullen weer op de dozen met kerstspullen gelegd, dat ik er amper nog bij kan komen zonder dat alles op mijn hoofd valt, wanneer ik het van de vliering haal. Ik heb weinig zin in om alles weer overhoop te halen.' Iris pakt de menukaart en laat haar ogen over de gerechten gaan.

'Mijn collega's reageren altijd nog het meeste op de kerstpakketten onder de kerstbomen. Elk jaar houd ik het voor iedereen geheim is tot het laatste moment,' zeg ik.

'Wij krijgen op vierentwintig december altijd een speech van de directeur in de grote hal en dat is het wel.'

'Wat een trieste bedoening. Junior houdt niet van dat soort gedoe. Op vierentwintig december roep ik gewoon iedereen voor de lunch in de kantine voor warme chocolademelk, glühwein, kerstbrood en andere lekkere dingen.'

'Wat heb je het toch heerlijk met jouw baan. Ik wilde dat ik op mijn werk zoiets kon doen. Bij ons staat er niet eens een kerstboom en we krijgen alleen een cadeaubon van drie keer niks voor Kerst. Mijn baas is soms zo'n ongelofelijke krent.' Iris maakt een puffend geluid. 'Schoone is er niks bij.'

We kijken samen even verschrikt naar een kindje dat zijn vinger bij een kaarsje houdt. Je ziet aan zijn gezicht het moment dat hij de hitte voelt en achteruitdeinst. Zijn moeder zet het kerststukje op een andere tafel.

'Nee wat dat betreft heb ik niets te klagen. Die houten versiering heeft natuurlijk weinig gekost, maar ik mag van mijn baas gewoon bij een goede traiteur en de bakker bestellen voor onze gezamenlijke kerstlunch.'

'Het lijkt me een leuke man als ik het zo hoor. Vandaar dat je het zo vaak over hem hebt,' zegt Iris.

Ze wil straks nog even gezellig kerstshoppen met mij. Het lijkt me heerlijk met al die versierde etalages, overal lichtjes en kerstgeuren en mensen met tassen vol cadeautjes. Tot mijn spijt kan ik niet mee, want ik moet nog spullen voor een vriendin ophalen en boodschappen doen voor mijn oma voor de supermarkt dicht gaat. Iris vertel ik over de tweede ronde. 'Weet je, er is iets gek aan de hand met mijn adventskalender op het werk. Er zitten opnieuw cadeautjes in.' Iris legt de menukaart weer neer en kijkt me verbaasd aan, terwijl ik uitleg wat ik tot nu toe gekregen heb.

'Het moet iemand zijn die jou wel goed kent.' zegt Iris en ze wijst naar me 'Je moet toch echt nog een keer goed nadenken of er niemand op het werk is die zich anders gedraagt dan anders.'

Al een paar dagen bekijk ik mijn collega's weer met andere ogen. Iris heeft me een hele lijst van dingen gegeven waar ik op moet letten. Helaas kan ik niets ongewoons ontdekken. Ik krijg als altijd van iedereen de gebruikelijke vraag rond deze tijd: 'Wat zit er dit jaar in ons kerstpakket?' Het is me alleen de laatste weken opgevallen dat Junior wat meer ontspannen is. Hij maakte wat vaker grapjes, hij nam spontaan kerststol voor iedereen mee en hij is geduldiger met Alice. Maar dat was al voor ik de kalender kreeg. Janssen senior is een paar keer langs geweest op kantoor. Dat doet hij feitelijk niet meer sinds hij met pensioen is. Er hangt iets in de lucht dat is zeker, maar dat kan niets met mij te maken hebben.

Eigenlijk ben ik degene die anders is dan anders. Het dagelijkse ritueel van het open maken van het kalenderdeurtje samen met Alice is een leuke afleiding, maar ben ik gewoon een beetje moe. Ik loop mezelf wat voorbij denk ik. Soms voel ik me een beetje duizelig, terwijl ik gewoon op mijn stoel zit te typen op mijn laptop. Mijn baan is al druk genoeg met al die offertes en contracten, maar het lijkt wel of ik het privé nog drukker heb dan ooit en niet vaak echt een moment voor mezelf. Soms val ik echt helemaal bekaf in mijn bed. Hoe kan het dat ik ooit bedacht heb dat ik vier kinderen wil. In stilte moet ik om mijzelf lachen. Ik heb niet eens tijd om een leuke man te vinden, laat staan om voor vier kinderen te zorgen en van ze te genieten. Ik zucht en haal heel diep adem en blaas weer langzaam uit. Het lucht wat op. Alice kijkt een beetje gek naar me met opgetrokken wenkbrauwen, maar zegt niets.

Wanneer Alice haar ochtend er weer opzit en ze haar jas aandoet om naar huis te gaan haal ik mijn lunch uit mijn tas. Voor een keertje ga ik niet eten in de kantine, maar in plaats daarvan bel ik met Iris. Dat leidt me misschien een beetje af van mijn sombere gedachten. Zo ben ik normaal nooit, maar voel me nu een beetje een zeurpiet en daar houd ik helemaal niet van. Wat gezelligheid met Iris kan ik wel gebruiken, dan ben ik vast zo mezelf weer.

'Is er echt niemand vaker tegen je begonnen over persoonlijke dingen in plaats van over het werk?' vraagt Iris.

In gedachten ga ik iedereen op kantoor en in de fabriek langs. 'Niet echt. Een paar collega's zeiden een paar keer dat ik lekker rook, maar dat kwam natuurlijk omdat ik net weer een deurtje van de kalender had open gedaan. Dat lijkt me nu niet echt een liefdesverklaring.' Ik hoor Iris kauwen. Zij is ook aan het lunchen.

'En is er niemand die met je heeft geflirt of dubbelzinnige grapjes maakte of zo?'

'Oh dat doen zo ongeveer alle mannen bij ons in de timmerfabriek wel een beetje. Soms roept Junior ze tot de orde, als ze het te bont maken in de kantine, maar hij lacht stiekem met ze mee.' Toch vind ik het niet erg om op een bedrijf te werken met veel mannen. Door hen is er altijd een gemoedelijke sfeer. 'Wat zit je eigenlijk te eten? Het maakt onwijs veel lawaai,' vraagt ik Iris.

'Van die rood witte wandelstokjes.' Die vind ik ook lekker. Het water loopt me in de mond als ik er aan denk. 'Toevallig niemand die je in vertrouwen nam de laatste tijd?' vraagt Iris, terwijl ze lekker doorkauwt.

'Oh mijn hemel dat is zo ongeveer het hele bedrijf. Wat ik ondertussen in drie jaar al gehoord heb wil je niet weten. Ik zal het je besparen. Het zijn meestal irritaties tussen collega's, liefdesverdriet, en stomme dingen die ze in hun privéleven hebben gedaan.' Ik weet wel eens zaken die ik helemaal niet wil weten.

'Zijn dat niet meer dingen voor de afdeling personeelszaken?'

'Ja eigenlijk wel, maar schijnbaar kan ik goed luisteren. Die collega's komen allemaal naar mij toe.'

'Doe je buiten het werk wel eens iets samen met een collega?'

Ik roer even in mijn warme chocolademelk en denk na. 'We gaan wel eens wat drinken in het café aan de overkant. Dat is altijd met een hele groep.' Ik gooi twee marshmallows in mijn chocolademelk. 'Laatst ben ik in mijn eentje met Junior weggeweest, maar dat was naar de begrafenis van een gepensioneerde werknemer. Hij had niet zo'n zin om alleen te gaan, maar het was nou niet bepaald een gezellige date natuurlijk.'

'En niemand vraagt ooit naar jouw privésituatie?'

'Ik heb je toch verteld dat Alice me vorig jaar compleet voor gek heeft gezet met die kindernamen op het bedrijfsfeest. Iedereen is op de hoogte hoe belabberd mijn privéleven is. Ze plagen me wel eens dat ze een account voor me aan gaan maken op een datingsite, wanneer ik niet snel iemand vind. Daar reageer ik maar niet op, want ze zijn er toe in staat om het te doen.' Alice zou er vast niet voor terugdeinzen.

'Niemand is zichtbaar ongemakkelijk in jouw buurt? Ik bedoel dan een beetje gestrest of zenuwachtig? Of heb je de laatste tijd opvallende complimenten gehad?' vraagt Iris.

'Ach ja ik krijg wel eens een compliment, maar dat is toch ook niet meteen een huwelijksaanzoek lijkt me. Ik denk dat ik ze eerder krijg, omdat mensen willen dat ik iets voor ze regel bij Junior.'

'Eva, het is een hopeloze zaak. Ik denk niet dat je er ooit achter gaat komen wie die kalender heeft gegeven.' Dat gevoel heb ik ook.

'Wat doe je nu?' vraagt Junior op luide toon.

Zo ken ik hem helemaal niet. Mijn mond valt open als ik de irritatie in zijn ogen lees. 'Ik leen Alice honderd euro, dat is alles.' Ik laat mijn hand met de twee briefjes van vijftig weer naar beneden zakken en Alice ploft terug op haar stoel.

'Alice, waar heb jij dat geld zo dringend voor nodig?' vraagt Junior.

Alice wil hem eerst niet aankijken, maar wanneer ze dat doet heeft ze een uitdagende blik en zegt: 'Schoenen.' Aan zijn gezicht te zien valt dat antwoord niet goed bij Junior.

Ik doe mijn mond open om wat te zeggen, maar dan gaat mijn telefoon.

'Alice, neem dat gesprek van Eva aan,' zegt Junior een beetje snibbig, terwijl hij naar mijn telefoon wijst. Vervolgens gaat zijn vinger mijn kant op. 'Naar mijn kantoor.' Met grote stappen loopt hij weg. Snel doe ik het geld terug in mijn portemonnee en loop achter Junior aan zijn kantoor

in. Hij trekt meteen de deur hard dicht en zegt op lichtelijk geïrriteerde toon: 'Waarom doe je dat nu? Ze krijgt over vier dagen haar salaris. Alice kan wel even wachten. Ze heeft vast schoenen genoeg.'

Ik heb het gevoel dat ik mezelf moet verdedigen. 'Ze heeft dit weekend een feest.'

'Je weet toch dat ze bij iedereen geld leent en alleen na veel zeuren en maanden later pas weer terugbetaald,' zegt Junior. Is hij nu bezorgt om mij? Ik knik en zeg verder niets, want ik voel me een beetje naïef. Ik weet het inderdaad uit eigen ervaring. 'Het is ook niet de eerste keer, want ik heb het haar al meer aan je horen vragen en ik irriteerde me daar aan.' Oh, hij hoort dus meer dan ik altijd dacht. Voor mijn gevoel is hij altijd heel hard en uiterst geconcentreerd aan het werk.

'Waarom doe je dat nu? Je bent perfect in jouw werk. Ik kan er echt niets op aanmerken, maar waarom laat je je in jouw privéleven zo door iedereen alle kanten op sturen? Je bent veel te goed. Je wilt alles en iedereen helpen en alle problemen oplossen.' Ik weet niet wat ik hoor. 'Stop toch met het iedereen naar de zin te maken. Zeg ook gewoon eens nee. Dat kun je best.' Hij kijkt me indringend aan. Nu voel ik me wat geïntimideerd en weet ik even niet wat ik moet zeggen. Dit is privé en gaat hem als mijn baas niets aan. Onrustig schuifel ik heen en weer op mijn voeten. Junior heeft het kennelijk door, want hij zegt wat rustiger en vriendelijker: 'Je hoeft het niet bot te doen. Je kunt ook zeggen dat je er even over na moet denken en daarna stuur je een vriendelijk appje en zegt nee zonder uitleg, want anders reageren mensen daar weer op. Of zeg zoiets als "ik begrijp dat het belangrijk voor je is, maar ik heb helaas geen tijd".'

Ik kijk naar buiten, waar ik een vrachtwagen met hout aan zie komen rijden. Ik probeer mijn tranen te bedwingen en pas wanneer me dat een beetje lukt kijk ik Junior aan. Hij heeft zijn armen over elkaar en ik kan zijn stemming niet echt peilen. Ik heb het gevoel dat ik mijn gedrag moet toelichten, zodat hij mij begrijpt. 'Het is langzaam begonnen, omdat ik het leuk vond om anderen te helpen. Ik word daar blij van en het geeft me voldoening. Het is helaas een beetje uit de hand gelopen.'

Junior zucht luidruchtig wanneer ik dat zeg. 'Heb je wel eens een dag in het weekend of een avond doordeweeks helemaal voor jezelf? Wanneer heb je voor het laatst rustig een leuk boek gelezen? Je moet toch wel vaak boodschappen doen voor jouw familie en die moeder van jou blijft je ook maar bellen. Het lijkt wel of zij het kind is en jij de moeder.'

Hij heeft helemaal gelijk. Ik voel me stom en een beetje machteloos. Dat gevoel maakt me weer kwaad en ik reageer het af op Junior. 'Waar bemoei je je mee? Het is mijn privéleven,' zeg ik op een voor mijn doen heel verhitte toon. Ik heb het gevoel dat er stoom uit mijn oren komt als ik hem aankijk. 'Of ik daar nu wel of niet een zootje van maak gaat je niets aan.' Ik wijs naar hem. 'Je hoeft het me niet zo in te schrijven. Nu voel ik me nog dom ook, terwijl ik het allemaal goed bedoel.' Ik heb geen zin om er nog verder over te praten. Ik draai me om en stuf terug naar mijn bureau.

Alice zit gelukkig niet op haar plek. Ik zie op mijn mobiel dat mijn moeder heeft gebeld. Die moet maar even wachten. Ik speel met het achterstukje van een pen terwijl ik uit het raam staar. De sneeuwvlokjes die neerwarrelen op het parkeerterrein werken kalmerend, en verhelderend. Junior heeft helemaal gelijk en probeert me volgens mij te helpen en wat doe ik om hem te bedanken? Ik schreeuw bijna tegen hem dat hij zich met zijn eigen zaken moet bemoeien. Een tijdlang staar ik als verdwaasd naar het parkeerterrein waar auto's moeite doen om niet in de slip te raken. Een kop thee dat voor me neer wordt gezet haalt me uit mijn gedachten. Ik kijk op. Het is Junior. Hij is kennelijk uit zijn kantoor gekomen en heen en weer gelopen naar ons koffiehokje in de gang en ik heb het niet eens gemerkt, zo versuft ben ik.

Hij lacht naar me en geeft me een knipoog. 'Drink dit rustig op. Kom daarna naar mijn kantoor, want we moeten nog wel wat werk doen vandaag.'

'Zeg Sherlock Holmes heb je nu na bijna drie weken eindelijk al eens bedacht van wie die kalender kan zijn?', vraagt Alice, terwijl ze de handlotion die vandaag achter het deurtje zat op haar hand smeert. Ze houdt haar hand omhoog en ik ruik. Het is een heerlijk zware zoete geur. Helemaal mijn ding. Ze is gelukkig niet meer zo nukkig over het geld, want ik heb het haar uiteindelijk niet geleend.

'Ik heb geen flauw idee,' zeg ik. Dat ik er al veel tijd in gestoken heb om uit te vinden wie het kan zijn, vertel ik haar maar niet, want Alice is niet zo discreet. Gelukkig heeft ze het kaartje aan de doos nooit gezien. Nu neemt ze het cadeau gelukkig niet zo heel serieus. Vorige week ben ik tot zeven uur 's avonds gebleven, om te zien wie er nog later bleef. Ik weet zeker dat het volgende vakje in mijn kalender toen leeg was. De parkeerplaats en het fietsenrek ben ik langsgelopen en iedereen was al weg. De volgende dag ben ik om zeven uur begonnen en er zat verdorie al weer wat in het vakje. Onbegrijpelijk, want er was nog niemand op kantoor of in de fabriek.

Mijn hart klopt in mijn keel. Ik kijk nog een keer om zeker te weten dat ik me niet vergis, maar ik zie het toch echt staan. Wie had dat nu gedacht? Gewoonlijk archiveer ik die blaadjes zonder ze een blik waardig te gunnen, maar deze schoof tijdens het archiveren van mijn bureau op de grond. De afrekening van mijn adventskalender staat als eerste regel op het creditcard overzicht van oktober van Jansen jr.

De rest van de ochtend ben ik wat uit mijn doen. Ik maak vergissingen en ik kan me niet concentreren. Alice merkt er gelukkig niets van. Ik doe gewoon mijn werk, maar ik durf de rest van de ochtend Junior niet aan te kijken wanneer ik in zijn kantoor kom. Tussen de middag, wanneer ik alleen ben, open ik de personeelsfile van Junior. Tot mijn verbazing is A.J.M. Jansen maar zes jaar ouder dan ik, dus hij is vijftig. Ik had hem heel wat ouder ingeschat. Zijn verjaardag staat natuurlijk op de kalender hier aan de muur, maar ik heb nooit nagedacht over zijn exacte leeftijd. Lekker dom van mij dat ik hem nooit als potentiële gever heb gezien van de adventskalender. Dan zullen de andere attenties ook vast van hem zijn, want hij woont boven de fabriek en kan dus ongezien 's avonds de cadeautjes van de tweede ronde in de adventskalender doen. Dat had ik natuurlijk wel kunnen bedenken. Wat zal ik nu doen?

In mijn lunchpauze ga ik in mijn auto zitten, zodat ik rustig met Iris kan bellen. Ik trek eerst een pak met kerstkransjes met geschaafde amandelen open en ik eet er zo drie achter elkaar op om een beetje te ontstressen. Dan pak ik mijn telefoon. 'Ik geloof dat hij gevoelens voor me heeft. Ik vraag me af hoe lang al. Ik moet bekennen dat ik hem ook heel erg leuk vind.'

'Nou nou, nu vertel je me echt iets nieuws,' zegt Iris een beetje plagend, maar ik negeer het maar even.

‘Ik voel me ook aangetrokken tot hem heb ik me vandaag gerealiseerd.’ Ik pauzeer even, maar Iris zegt niets. ‘We vormen samen al drie jaar een heel goed team op het werk. Maar meer als goede vrienden. Op een speelse manier.’

‘Jullie hebben privé toch ook veel raakvlakken?’

‘Hoe weet jij dat?’ vraag ik verbaasd.

Iris schiet in de lach. ‘Eva, serieus? Heb jij echt nooit gemerkt hoe vaak je over hem gesproken hebt de afgelopen drie jaar?’

‘Oh eh, nou ja.’ Ik heb een beetje het gevoel dat ik uitgelachen word. ‘We vinden inderdaad dezelfde boeken en films leuk. We zijn allebei een ochtendmens, we zijn dol op zoetheid en we hebben dezelfde soort humor. Inmiddels hebben we aan twee woorden genoeg met elkaar. Hij zorgt ook op een bepaalde manier voor mij. Hij houdt me in de gaten. Vooral de laatste tijd.’

‘Op het moment dat je me vertelde dat hij zo boos werd toen je dat geld wilde lenen aan Alice had ik al een vermoeden. Ook omdat hij daarbij nog zei dat je niet zo moest moederen over je moeder.’

‘Dat zei hij toch niet op die manier?’

‘Nee, maar daar kwam het wel op neer. Dat is niet iets waar een baas zich gewoonlijk druk om maakt voor een personeelslid,’ zegt Iris.

‘Ja dat is waar. Stom dat ik dat toen niet bedacht.’ In gedachten sla ik mezelf voor mijn kop. ‘Dan weet je vast ook wel dat ik me gewoonlijk heel erg op mijn gemak voel bij hem. Maar ja, nu dus niet.’

‘Ach, je moet even van de schrik bekomen. Volgens mij geniet je van zijn aandacht voor je en vind je het stiekem heel leuk’. Ik hoor Iris op de achtergrond druk roeren met een lepel in een kopje. Ongetwijfeld haar dagelijkse cup-a-soup. Jammer dat ze daar geen kerstversie van hebben.

‘Als hij me niets deed, dan had ik hem gewoon bedankt voor de cadeautjes en was het klaar geweest. Nu ga ik de uitdaging aan. Ik ga hem wat persoonlijke attenties teruggeven.’

‘Het is donderdag. Je kunt hem dus nog zes dingen geven, wanneer je vanaf vanavond elke avond wat achter een deurtje doet,’ zegt Iris.

Ik besluit te beginnen met de drop die hij altijd eet wanneer hij extreem gestrest is bij een grote offerte of een lastige klant. Dat is iets tussen ons en dan weet hij dat ik het ben. Dan een miniatuur flesje van zijn lievelings whiskey en ook een piepklein flesje aftershave. Op de ochtend van de vierentwintigste vindt hij mijn huissleutel in het laatste vakje. Dat lijkt me symbolisch genoeg. Iris plaagt me nog even en terwijl ik het laatste beetje van mijn boterham in mijn mond steek, besluit ik dat ik eerst naar personeelszaken ga, want ik wil eindelijk antwoord op een vraag die me al heel lang bezighoudt.

‘Kom binnen.’ Anja, het hoofd personeelszaken wijst naar een stoel voor haar bureau. ‘Je hoeft niet bezwaard te kijken, hoor, ik heb alle tijd voor je.’

Dankbaar ga ik zitten en wacht terwijl ze een personeelsdossier opruimt. ‘Er is iets wat ik al wil vragen sinds mijn sollicitatie.’ Ik voel me niet helemaal op mijn gemak en schuif even heen en weer op mijn stoel. ‘Weet je nog dat je bij mijn kennismakinggesprek zat? Met Junior heb ik die week telefonisch een sollicitatiegesprek gehad, terwijl hij in de auto zat, omdat hij onverwacht weg moest. De volgende dag belde hij me zelf terug om me te zeggen dat ik het geworden was.’ Ik kuch even een beetje zenuwachtig. ‘Op het moment dat ik de eerste dag kwam werken zette Junior grote

ogen op toen je me aan hem voorstelde en hij keek vervolgens heel boos naar jou. Jij negeerde hem en ging gewoon door met praten.’ Ik wacht even in de hoop dat ze nu het gesprek verder oppakt, maar ze zegt niets. ‘De eerste paar weken met Junior waren een beetje ongemakkelijk. Daarna ging het ineens beter en de samenwerking is sindsdien goed gebleven. Eerlijk gezegd heb ik nooit helemaal begrepen wat er nu aan de hand was.’

‘Doe de deur even dicht.’

Ik sta snel op om de deur dicht te doen en als ik weer ga zitten kijk ik haar vragend aan.

Anja slaakt een diepe zucht. ‘Goed, ik zal het maar eerlijk bekennen. Ik had jouw foto van je sollicitatiebrief afgehaald. Junior had de sollicitatiebrieven van een paar goede kandidaten niet eens gelezen en zo aan de kant geschoven. Volgens mij alleen om hun uiterlijk. Ze leken allemaal op zijn vorige vriendin. Junior en zij zijn op een beetje een vervelende manier uit elkaar gegaan.’

‘Ik lijk dus op zijn ex?’ Ik weet niet precies wat ik had verwacht, maar dit in elk geval niet.

‘Qua uiterlijk dan. Je bent een compleet ander soort persoon. Daarom dacht ik dat het allemaal wel goed zou komen.’ Ze lacht naar me. Het is inderdaad goed gekomen. Ze moest eens weten wat ik net ontdekt heb.

‘De ex van Junior is al weer heel wat jaren samen met zijn broer. Vandaar dat het allemaal wat gevoelig ligt en de relatie tussen de broers is bekoeld.’ Gek dat ik hier nooit iets over gehoord heb. ‘Nu heb ik ook nog wat nieuws dat nog geheim is en dat ook impact heeft op jou. Dat is de reden dat ik het je vertel, maar niet tegen Junior zeggen hoor.’ Ik knik afwachtend en schuif weer een beetje zenuwachtig heen en weer op mijn stoel. ‘De twee broers hebben begin deze maand hun ruzie bijgelegd. Junior zijn broer wordt binnenkort vader en ik denk dat dat het omkeerpunt was voor Junior. Zijn broer Benjamin wordt de nieuwe commerciële man en wordt ook meteen algemeen directeur. Junior wordt technisch directeur en heeft dan de verantwoording over de timmerfabriek en de werkvoorbereiding.’ Mijn eerste gedachte is dat hij daar heel blij mee zal zijn. Junior vindt het heerlijk om in de werkplaats bezig te zijn in plaats van offertes te maken en uren te vergaderen met klanten. ‘Ergens eind januari, wanneer zijn broer weg kan bij zijn huidige werkgever, is Junior dus niet meer jouw baas, maar ik denk dat je het vast ook wel kunt vinden met zijn broer.’

Laten we het hopen. Vandaar dat Junior de laatste weken zo blij en ontspannen is. Hij is gewoon opgelucht. In een spontane bui heeft hij dus ook die kalender voor me gekocht. Is het een soort afscheidscadeau of is hij echt verliefd op mij en was de tekst op het kaartje geen grap.

De deur van Junior blijft vanmorgen potdicht. Ik weet dat hij de drop gevonden heeft, want het is leeg achter het eerste deurtje dat ik expres op een kier had laten staan. Ik heb net als hij gisteravond ook de kalender weer verplaatst. Normaal heeft Junior om half elf zeker al drie espresso’s op, maar deze ochtend heb ik hem nog niet een keer voorbij zien komen. Om elf uur houd ik het niet meer uit. Er komt niets uit mijn handen en ik blijf maar chocoladekransjes eten en koffiedrinken. Ik maak een espresso voor Junior en klop op zijn deur. Wanneer hij ‘binnen’ roept stap ik zijn kantoor in en doe ik snel de deur achter me dicht, zodat Alice niet mee kan luisteren. We kijken elkaar aan en wachten tot de ander begint met praten.

‘Ik heb de creditkaart afrekening gezien,’ beken ik Junior wanneer hij nog steeds niets zegt.

‘Oh vandaar, ik vroeg het me al af hoe je het wist dat ik het was,’ Junior moet lachen en hij schudt zijn hoofd.

‘Had je dan gedacht dat ik er niet achter zou komen?’ vraag ik en kijk hem een beetje uitdagend aan.

Eerlijk gezegd had ik er niet over nagedacht. Ik dacht dat ik het met mijn privé creditcard had besteld, maar dan moet ik me vergist hebben. Ik begon impulsief aan die tweede ronde cadeaus en ik had er erg veel lol in. Als je die kalender mee naar huis had genomen dan was het natuurlijk allemaal niet gebeurd’. Zijn blik houdt de mijne gevangen en een glimlach verschijnt om zijn mond als hij de bossen ziet die op mijn wangen verschijnen. ‘Ik durf het bijna niet te vragen, maar je vindt het toch niet erg wat ik heb gedaan? Ook die tweede ronde niet?’

Ik pak een stoel en ga naast hem zitten. Het voelt vertrouwd, omdat we dit altijd doen wanneer we de post doornemen. Aan de andere kant is de lucht tussen ons nu ineens gespannen. ‘Nee nee, maar ik ben nog steeds wat verbaasd. Ik vond die Rituals kalender een hele leuke verrassing.’ Ik merk dat ik wat zachter praat. Ik wil niet dat Alice ons hoort, ook al is de deur dicht. ‘Maar die tweede ronde cadeautjes zijn veel...’ ik kan even niet op een passend woord komen. We kijken even naar elkaar en Junior vult mij aan.

‘Persoonlijker?’

‘Ja, je kent me kennelijk beter dan ik dacht. Je weet precies wat ik leuk en lekker vind.’

‘En wat je een beetje nodig hebt om te ontspannen en ik denk dat ik je ook een beetje probeerde te,’ Junior zwijgt even. ‘Hoe zal ik het zeggen.’ Hij kijkt wat ongemakkelijk. ‘Verwennen.’

‘Bedoel je versieren?’ vraag ik plagend en ik glimlach naar hem.

Hij glimlacht nu terug naar mij. ‘Nee, ik wilde alleen zorgen dat je in een goede stemming bent. Maar, ik zal eerlijk zijn, dat moest me dan wel helpen wanneer ik een poging zou doen je te versieren.’ Dan schudt hij met zijn hoofd. ‘Maar dat kan nu helaas nog niet,’ zegt Junior en kijkt met een teleurgestelde blik voor zich uit.

‘Ik weet van de veranderingen die er aankomen.’ Hij draait zijn gezicht naar me toe en kijkt mij verbaasd aan.

‘Hoe weet jij dat nu?’

‘Ach ik heb zo mijn bronnen,’ zeg ik lachend. ‘Zover ik geïnformeerd ben, heb je de ruzie met je broer bijgelegd en komt hij bij ons werken. Op dat moment realiseerde je dat wanneer je niet meer mijn baas bent je me ook wel kon, hoe zal ik het zeggen?’ Ik ben even stil en zeg dan plagend: ‘verleiden.’

Junior streelt me even over mijn wang en ik lach naar hem. ‘En nu is de weg dus vrij om mij te versieren. Maar je weet het, vrouwen houden er van om veroverd te worden, dus je moet wel een beetje je best voor mij doen.’

Nu raakt Junior mijn neus aan met het puntje van zijn vinger. ‘Je bent veel te snel met jouw conclusies en je hebt niet goed opgelet.’

Hij spreekt in raadsels voor mij. Ik kijk Junior vragend aan.

‘Sommige mannen versieren vrouwen simpelweg met een groot gebaar. In mijn geval is het een extreem groot gebaar.’ Wat kan hij toch bedoelen? Ik kijk hem weer uitdagend aan en met een knikje met mijn kin geef ik aan dat hij vooral door moet gaan.

‘Van welke maand was dat creditcard afschrift?’

‘Oktober. Je kocht het vijf oktober, dat heb ik gezien,’ zeg ik

‘Nou dan heb je jouw antwoord.’ Ik begrijp het niet en hij ziet het aan me. ‘Ik kocht die kalender vol met verzorgingsproducten, omdat je altijd zo voor anderen in de weer bent en ik vond dat er ook wel eens iemand aardig voor jou kon zijn. Ik heb al heel lang een oogje op je en ik bedacht dat

wanneer ik jouw baas niet meer ben, ik degene kan zijn die voor jou zorgt. In deze nieuwe werksituatie die ik geregeld heb kan ik jou zonder belemmeringen versieren.’

Ik hap naar adem en ben er stil van. Dit is misschien wel een van de liefste dingen die iemand ooit voor me gedaan heeft. Junior heeft het bijgelegd met zijn broer om mij.

Junior ziet dat ik het bijna niet droog kan houden en streelt me even voorzichtig over mijn wang en zegt dan: ‘Kerst is een mooi moment voor vergiffenis. Aan de andere kant, sommige dingen kun je misschien wel vergeven, maar nooit vergeten. Zelf zie ik nu wel in dat mijn broer en mijn ex goed bij elkaar passen en gelukkig zijn. Ik heb ook wat anders geleerd, veel belangrijker nog, ik vind jou namelijk veel leuker dan mijn ex. Ook zonder mijn broer had onze relatie waarschijnlijk niet standgehouden. Ik miste haar niet eens toen het uit was. In tegenstelling tot jou.’ Hij kijkt me aan met een blik die de zwerm vlinders die al in mijn buik rondwaalt nog eens vermenigvuldigt. ‘Ik vind het al vreselijk wanneer jij een lang weekend vrij bent, laat staan een week.’ Terwijl hij dit zegt woelt hij door mijn haar. ‘Dat wil ik al heel lang doen. Jij bent altijd zo perfect. Jouw uiterlijk, wat je zegt, wat je doet. Ik droomde er van om met mijn handen door je haar te gaan en,’ hij stopt en kijkt me recht aan.

‘En wat?’ vraag ik, maar het blijft nog even stil.

‘Jij haalt het beste bij me naar boven en je maakt me altijd blij.’

Een groot gebaar en een liefdesverklaring. Mijn dag kan niet meer stuk.

‘Kom even op mijn schoot zitten anders is het net of het een werkoverleg is.’ Hij tikt op zijn knie.

Giechelend sla ik een been over zijn knieën en ga zitten. Wat zijn we nu heerlijk dicht bij elkaar. We kunnen elkaar diep in de ogen kijken en onze lippen zijn vlak bij elkaar. Ik leg mijn handen op zijn schouders. Lekker warm zo tegen elkaar aan. Ik weet even niets te zeggen en ga met mijn gezicht naar voren om hem te ruiken en steek mijn neus in het holletje van zijn nek. Een bekende geur, maar met zijn warmte er bij ruikt het zo dichtbij toch nog anders. Junior slaat zijn armen stevig om me heen.

‘Ik vind jou al heel lang leuk. Nee, leuk en sexy. Je windt me op.’ Junior lacht naar me en geeft me een snelle zoen. ‘Ik had steeds meer moeite om dat te verbergen tijdens het werk.’

Ik knik, leun weer even naar voren en kijk hem recht in zijn ogen aan.

‘Zullen we vanavond na het werk bij mij thuis met elkaar praten? Nu kan er elk moment iemand binnen komen.’ Een tikkeltje ongemakkelijk maakt hij een hoofdknik naar de deur die gelukkig nog dicht is.

‘Je hebt gelijk,’ fluister ik in zijn oor waarna ik met een gelukzalig gevoel, maar ook teleurgesteld dat ik hem moet loslaten, van zijn schoot ga. Wat zat ik heerlijk warm en knus bij hem. Ik wil dat vanavond weer doen en ik hoop dat Junior lekker zoent. Dat piepkleine kusje smaakt naar meer. Ik kan niet wachten om het vanavond te ontdekken.

‘Zullen we straks wachten tot iedereen naar huis is en dan naar mijn appartement gaan.’ Ik knik en ga weer terug naar mijn werkplek.

Alice zit aan de telefoon en let gelukkig niet op mij. Ik heb het heet en koud tegelijkertijd. Het suist een beetje in mijn oren en ik kan me de rest van de ochtend niet meer concentreren. Ik zeg weinig, loop heen en weer en doe eigenlijk niets zinnigs, behalve met mijn hoofd in de wolken lopen.

We liggen samen lekker knus op Junior zijn bank na te genieten van onze stevige zoenpartij. Junior kust heerlijk en is lief en speels. Af en toe laat hij me heel hard lachen. Wie had dat allemaal gedacht. Ik kan mijn geluk niet op.

‘Waarom ben je altijd zo in de weer voor andere mensen?’ vraagt Junior en hij strijkt langzaam met zijn duim over mijn arm.

‘Het is gewoon zo gegroeid. Niemand heeft het me ooit verplicht.’ Ik zucht diep. ‘Ik zit er het meeste mee dat er ondertussen zo veel mensen een beroep op me doen dat ik altijd wel iemand teleur moet stellen.’ Ik pak twee kerstbonbons van de tafel. Eentje houd ik voor Junior zijn lippen en de ander steek ik in mijn eigen mond.

‘Het is volgens mij zo dat alleen als je zelf gelukkig bent je andere mensen blij kunt maken. Let op wat ik zeg. Blij maken, niet gelukkig maken, want dat moeten ze zelf doen, zelf voelen.’

‘Ja ja, ik weet het,’ zeg ik toch wat geërgerd nu. Het is altijd makkelijk voor anderen om te oordelen over je gedrag. ‘Je klinkt nu net een beetje alsof je mijn baas bent,’ zeg ik en Junior lacht om me.

‘Sorry, ik bedoel het goed en wil niet bazig zijn. Ik vind je heel leuk zoals je bent, dus ik wil je ook niet veranderen, maar misschien moet je jouw hulp wat meer doseren.’ Hij draait zijn gezicht zodat we elkaar goed aan kunnen kijken. ‘Zeg zoiets als “ik help je een uur” of je spreekt iets af maar zegt “ik help je een keer” of je sluit een compromis.’ Hij aait me over mijn wang nadat hij dat gezegd heeft en ik knik naar hem. Het voelt meteen koud aan mijn gezicht wanneer hij zijn hand weer weghaalt. ‘Help alleen als mensen het vragen, maar doe niet alles voor ze. Mensen moeten ook fouten maken en daarvan leren en daardoor groeien.’

Junior heeft helemaal gelijk. Ik weet het allemaal, maar ik heb gewoon heel snel medelijden met mensen. Ik vergeet even alles, want nu gaat hij met het puntje van zijn vinger langzaam van mijn voorhoofd over mijn neus en over mijn lippen. Ik tik het puntje van zijn vinger snel even aan met mijn tong. Maar Junior gaat al weer door naar mijn kin en mijn nek. Dan stopt hij helaas.

‘Gewoon naar iemand luisteren helpt ook al veel. Je hoeft echt niet meteen al hun problemen op te lossen. Een knuffel doet veel mensen goed.’ Ik duw even tegen Junior aan om te zeggen dat ik er ook wel eentje wil en hij begrijpt het meteen en geeft me een dikke knuffel. Heerlijk.

‘Ik hoop dat je me de komende tijd een beetje helpt. Het is ook in jouw belang, want dan heb ik meer tijd voor jou,’ zeg ik een beetje plagend. Nu doe ik met mijn vinger wat hij net bij mij deed, maar ik ga nog langzamer. Junior doet zijn ogen dicht. Wanneer ik bij zijn ademsappel ben beland pakt Junior mijn vinger vast.

‘In kan met niet concentreren zo. Ik wil nog een ding tegen je zeggen en dan houd ik er over op.’ Ik hoop dat hij opschiet en ik probeer mijn vinger los te trekken. ‘Je mag ook best wel eens iets terugvragen. Alice kan je prima helpen met het opruimen van de kerstversiering. Ik heb de indruk dat Personeelszaken taken naar jou schuift die ze zelf moeten doen. Zij worden daarvoor betaald. Ik heb me al voorgenomen de komende tijd dat wat meer in de gaten te houden tot je het uit jezelf doet.’ Junior laat mijn vinger los en streelt me even over mijn gezicht en kust me weer. ‘Je moet ook echt wat meer ontspannen en ik ga je daar met alle plezier bij helpen,’ zegt Junior en trekt me nog wat meer naar hem toe.

‘We hebben het nu wel genoeg over mij gehad. Ik wil als je het niet erg vindt aan je vragen hoe het voor je was toen je erachter kwam dat je ex en je broer samen iets hadden.’ Ik voel Junior een moment verstijven wanneer ik dat vraag. Het blijft even stil. Ik heb een beetje spijt van mijn impulsieve daad, maar ik vroeg het me al af sinds ik er van wist. Ik sla een arm om hem heen.

‘Ik ben heel lang heel erg boos op mijn broer geweest. Ik wilde hem absoluut niet zien en ook echt niets over hem horen. Ik was niet eens zo kwaad op mijn vriendin. Gek he. Ze ging zo met haar spullen uit ons huis bij mijn broer wonen. Moet je eens voorstellen.’ Ik strijk even over zijn wang. ‘Toen wist ik ook meteen dat het dus al heel serieus tussen hen was en ze kennelijk al langer samen iets hadden.’ Hij draait zich een slag en legt zijn hand achter zijn hoofd.

‘Ik durf het bijna niet te vragen, maar heb je ze op heterdaad betrapt?’ Junior moet weer een beetje lachen.

‘Nee dat gelukkig niet. Mijn moeder heeft het me verteld. Ze wist het op een gegeven moment en ze zat in een spagaat. Ze was boos op mijn broer en had medelijden met mij. Aan de andere kant zag ze dat mijn broer met mijn ex heel gelukkig was.’

‘Ik vind jouw moeder leuk. Ze komt natuurlijk niet vaak op de zaak, maar ik kan altijd heerlijk met haar kletsen.’

‘Ze vind je heel aardig volgens mij. Ik ben zo benieuwd naar haar gezicht wanneer ik haar over ons vertel.’ Junior lacht en ik voel zijn buik schudden onder mijn hand.

‘Hoe moet het nu op het werk?’ vraag ik.

‘We zijn gewoon nog even in het geheim samen tot ik officieel mijn andere functie heb. Is dat oké?’

Ik knik naar hem. Zal het me lukken om het geheim te houden vraag ik mezelf af. Junior kietelt me even in mijn zij. Hij weet kennelijk wat ik denk.

‘Ik houd mijn lippen wel stijf op elkaar hoor. Die gebruik ik veel liever om jou te kussen.’ Hij slaat zijn armen weer om me heen voor een kus waarin hij al zijn gevoel voor mij legt. Het voelt verrukkelijk. Ik heb voorlopig nog even geen zin om te stoppen.

De buitenwereld ziet niks aan ons. Zoals altijd nemen we samen de post door, bespreken we facturen en praten we als normale collega’s. Voor wie buiten de deur luistert is er niets veranderd, terwijl we toch elkaar stiekem aanraken en af en toe een kleine kus geven. Maar zodra de deur dicht is, vliegen de vonken er van af en kunnen we niet stoppen met elkaar aanraken en zoenen. Ik ben heel blij dat we in een oud pand zitten, waar niet elk kantoor een glazen deur heeft.

‘Gelukkig wonen we niet in Amerika, want dan had ik een rechtszaak aan mijn broek gehad, wanneer je geen fan van me was geweest,’ fluistert Junior naar me. Ik moet er om lachen.

‘We moeten alleen nog even in gesprek met mijn moeder over Kerst, want ik denk dat jouw familie prioriteit heeft voor eerste Kerstdag nu jullie het voor het eerst weer vieren met jou en je broer samen,’ fluister ik terug. Ik heb het nog niet gezegd of Junior geeft me een vriendelijk duwtje.

‘Wat hadden we nu afgesproken? Junior knijpt me even speels in mijn been. ‘Heeft jouw moeder je nog niet gebeld?’

‘Ja al een paar keer, maar ik probeer naar je te luisteren en niet altijd maar voor haar klaar te staan om dingen te doen die ze ook prima zelf kan.’

‘Ik stel voor dat je nu wel jouw moeder belt,’ zegt Junior en hij pakt zijn mobiel en geeft hem aan mij. Wanneer ik haar mobiele nummer intik komt het na een paar cijfers al naar boven. Junior heeft dus met haar gebeld. Zijn nummer staat kennelijk ook al voorgeprogrammeerd in haar telefoon, want mijn moeder roept meteen: ‘Hé Junior,’ op het moment dat ze opneemt. Wanneer ze hoort dat ik het ben, begint ze hard te gillen. Junior speelt met mijn vrije hand en kijkt naar mij, lacht en schudt zijn hoofd. Door de aandacht van Junior ben ik afgeleid en vergeet ik aandachtig te luisteren

naar mijn moeder. Dan dringt opeens tot me door waarover ze zo enthousiast aan het praten is. We vieren eerste Kerstdag samen met Junior en zijn familie en we zitten dan dus aan een enorme tafel vol met familie en vrienden. Mijn moeders ultieme kerstdroom.

Junior zegt zonder geluid: 'Laat onze moeders het samen organiseren. Je kunt hun geen groter plezier doen.' Dat wordt nog wat. Zoveel mensen samen en ze kennen elkaar natuurlijk nog helemaal niet. Maar volgend jaar wel. Misschien wordt het wel een nieuwe kerstraditie in onze families.

Vandaag is het 24 december. Eindelijk Kerst! Ik ben vroeg begonnen met werken en ik heb expres mijn auto wel een kilometer verder geparkeerd. Ik heb de hele wandeling naar het werk genoten van alle lichtjes in de tuinen, de huizen waar ik mooie versierde kerstbomen binnen zag staan met de lampjes aan. Jaloers heb ik gekeken naar mooie kransen op de voordeuren en andere leuke kerstdisplays bij mensen in de voortuin. Hier en daar hadden mensen zelfs al zo vroeg in de ochtend kaarsjes aan. Wat is Kerst toch een heerlijke en gezellige tijd.

Ook dit jaar heb ik mijn foute kersttrui aan vol met glitters en een boom waar ballen in hangen. Ik voel me al vrolijk wanneer ik er alleen al naar kijk voor ik hem aantrek. Onze bakker kijkt er ook lachend naar wanneer ik de laatste dozen met worstenbroodjes en kerstkransen met amandelspijs van hem overneem.

'Is Alice er?' vraagt hij.

'Ja ze zit op haar plek.' Hij kijkt blij wanneer ik dat zeg. Dan schiet me een leuke gedachte naar binnen. Ik denk dat hij altijd naar ons kantoor komt om Alice te spreken en niet voor mij. Love is in the air. Ik ga een zaadje planten bij Alice. De bakker is vast te verlegen, maar Alice met haar grote mond zou hem natuurlijk wel een handje kunnen helpen als ze hem ook leuk vindt.

Een kerstliedje neuriënd breng ik alles meteen naar de kantine. Ik ben trots op mezelf, want ik heb vandaag al iemand vriendelijk maar resoluut gezegd dat ik helaas geen tijd had om hem te helpen, maar ik heb wel iemand anders geadviseerd. Een collega kwam om haar hart te luchten en ik heb, op het moment dat ze midden in een zin was, mijn armen om haar heen geslagen en haar een hele dikke knuffel gegeven. Na een poosje voelde ik dat ze weer oké was. Ze bedankte me en ging weer weg.

'Eva, zou je dit even voor me uitwillen zoeken?' vraagt Junior en hij geeft me een formulier dat ingevuld moet worden. Ik kijk er eens goed naar. 'Nee,' is alles wat ik zeg. Junior kijkt me verbaasd aan. 'Dit hoort bij de afdeling salarisadministratie.' Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht. Hij kijkt even rond of er niemand in de buurt is en geeft me een heerlijke volle zoen op mijn lippen en daarna een klopje op mijn schouder.

'Je hebt helemaal gelijk. Ik doe het dus zelf dus ook, je bent gewoon te goed in jouw werk,' zegt hij lachend en loopt weg richting de administratie.

Ik ben trots op mezelf. Ik heb in korte tijd veel geleerd.

In mijn koffiepauze bel ik Iris om even bij te praten over Junior en mij. 'Wat kan het leven toch van hele kleine beslissingen en dingen afhangen. Stel, ik had die kalender mee naar huis genomen.'

'Dan had Junior nooit die tweede ronde cadeautjes gedaan. Of stel hij had met zijn privé creditcard betaald, dan had je het nooit gezien,' zegt Iris.

'En stel dat mijn moeder dit jaar wel een leuk iemand voor mij gevonden had met Kerst. Dan had Junior voor niets zijn hele carrière omgegooid, want dan was ik in januari mooi al bezet geweest.'

'Nou ja, dan had hij het in elk geval wel weer bijgelegd met zijn broer en was er een piepklein beetje meer vrede op aarde geweest met Kerst.' Ze moet om zichzelf lachen als ze dat zegt. Een beetje meer vrede op aarde kunnen we natuurlijk helaas wel gebruiken.

'We zullen met Kerst proosten op de tweede ronde en op zijn creditcard afschrift. Jij veel plezier met die geweldige speech van je directeur en een hele fijne Kerst,' zeg ik. Blij hang ik op en ga bijna huppelend naar de kantine om de laatste dingen klaar te zetten voor onze kerstlunch.

'Je bent anders de laatste dagen,' zegt Alice tegen me na de kerstlunch. 'Je doet hartstikke druk en je snoept maar weinig van alle kerstlekkernijen.' Ze zoekt op internet naar aandoeningen die horen bij een verminderde eetlust. Ik weet welke andere symptomen ik heb. Zwetende handen, mijn hart gaat de hele tijd als een razende te keer en ik voel me fantastisch. Ik ben gewoon enorm verliefd. Ze begint gelukkig over wat anders, omdat ik niet antwoord.

'Wist je dat er altijd negen maanden na Kerst een geboortepiek is? Niet omdat mensen met Kerst meer seks hebben dan anders, maar door de alcohol wordt de anticonceptie vergeten.'

Ik bloos een beetje en ik denk aan de condooms die ik gisteren met een mooie kerststrik er omheen in het drieëntwintigste vakje heb gedaan. Junior heeft ze er uitgehaald en vandaag mijn huissleutel uit het vierentwintigste deurtje gepakt. Hij weet door het bedrijfsfeest van vorig jaar natuurlijk al lang van mijn kinderwens, maar we moeten natuurlijk deze kerstdagen wel even goed opletten dat we niet over negen maanden een kleine Noël of Noëlle hebben.

###

Ik zou je graag alvast hele fijne feestdagen en een goed en vooral gezond 2022 toe willen wensen!

Groetjes,

Martine

P.S. Kijk je graag naar tv-programma's over mensen die emigreren? Ben je fan van Frankrijk? Dan vind je het vast leuk om mijn romcom/feelgood roman Nonchalant te lezen over Lynda Schipper uit Hoorn. Ze gaat voor een jaar naar een klein dorpje aan de Franse Atlantische kust. Lynda woont er naast oesterboeren en kokkelvisser. Ze wil graag voor haar foodblog recepten verzamelen van gerechten die Fransen doordeweeks thuis eten. Lekker snel en simpel. Iedereen ontvangt haar heel hartelijk. Vrijwel meteen is ze al goede vrienden met haar buurvrouw Coco. Alleen met haar buurman Yann, een oesterboer, kan ze het niet zo goed vinden. Yann vindt Lynda een olifant in een porseleinkast, met haar Nederlandse directheid en haar stadse mentaliteit op het Franse platteland. Ze krijgen o.a. ruzie over het lawaai van zijn tractor, de versheid van zijn oesters en over de gezondheid van zijn kippen. Lynda krijgt tijdens haar jaar in Frankrijk ook last van Franse plattelands problemen. Zal het Lynda lukken om goed te integreren en om haar foodblog van de grond te krijgen? Zal ze een leuke Fransman tegen komen of gaat ze na een jaar weer terug naar Hoorn?

Het verhaal is fictie maar gebaseerd op onze eigen ervaringen met het wonen en werken in Frankrijk sinds 2006 toen we er onze B&B zijn gestart. Wanneer je Nonchalant leest leer je ook

meteen iets over de cultuurverschillen tussen Nederlanders en Fransen en het verschil tussen wonen op het platteland en in de stad.

Lijkt het verhaal je leuk om te lezen? Mijn boek Nonchalant komt uit in het voorjaar van 2022. Als je wilt kun je hem alvast op je nog te lezen lijstje zetten via:

Hebbaan hebban.nl/auteur/martine-hoogschagen

Goodreads goodreads.com/Martine_Hoogschagen

Of je aanmelden voor mijn nieuwsbrief die ik twee keer per jaar verstuur (spammen houd ik niet van). [aanmelden nieuwsbrief \(2x per jaar\)](#)

In het voorjaar van 2022 kun je Nonchalant gratis lezen in Kobo Plus of kopen als gedrukt boek of e-book. Je kunt zelfs binnenkort alvast een exemplaar voor jezelf bestellen als pre-order via jouw gebruikelijke online boekleverancier. Waan jezelf lekker even een jaar in Frankrijk.

Bloggers die gewoonlijk feelgoodboeken bespreken zou ik van harte uit willen nodigen om contact met me op te nemen voor een recensie-exemplaar van Nonchalant. Er komt geen blogtour, zodat iedere blogger Nonchalant gewoon rustig tijd en aandacht kan geven wanneer het hem of haar uitkomt. Mochten er nog vragen zijn aarzel dan niet om contact met me op te nemen.

Dankwoord

Ik zou iedereen die geholpen heeft bij de totstandkoming van De tweede ronde heel graag even bedanken en in het zonnetje zetten.

Dankzij auteur Chantal Claassen (bekend vanwege haar sprankelende feelgood debuut Flessenpost in het begin van 2021 www.chantalclaassen.nl) ruiken, voelen, proeven, horen en zien de hoofdpersonen heel wat meer. Ze attendeerde me ook op een beginnersfout.

Dit deed ook boekenblogger Anja de Rijk (bekend van haar vele boekenrecensies en interviews op followmemove.com). Ik moet nog leren om minder te vertellen in een verhaal en meer te laten zien door de handelingen van de personen (show not tell).

Mijn vriendin Emmy stuurde een file retour vol met suggesties en opbouwende kritiek. Voor de tweede keer al (ze beoordeelde ook het manuscript van Nonchalant, dat voorjaar 2022 uitkomt) heb ik haar gezegd dat ze zelf moet gaan schrijven, zoveel gevoel heeft ze voor taal.

Isolde Boers (ook een debutant in 2021 met een heel leuk kinderboek; Het geheim van het oude strandhuis soldeswoorden.nl) stuurde als laatste haar suggesties in en kwam tot mijn verrassing toch weer met hele andere observaties dan alle eerdere lezers.

Ook heel veel dank aan de drie feelgoodfans die mijn kerstverhaal hebben proefgelezen. Patricia vond het verhaal geweldig, Marina deed goede suggesties over diverse details en Maaike attendeerde me op de kerstmaaltijd en werd helemaal blij van het kerstverhaal.

Wachten op reacties van proeflezers is stressvol en duurt voor je gevoel altijd te lang, maar gelukkig stuurde boekenrecensent Marleen Persoons [@missp her books read](https://missp.herbooksread) dezelfde dag al een hele aardige recensie terug (met ook wat puntjes ter verbetering zal ik eerlijk bekennen), dus ik sliep 's nachts heerlijk (naast mijn man Hemko die de mooie cover heeft gemaakt) en begon de volgende dag optimistisch met de eerste (maar niet de laatste) revisie.

Voor de goede orde: nee ik word (helaas) niet gesponsord door Rituals, maar ik heb wel als studiemateriaal de Rituals adventskalender van mijn man gehad. Rituals heeft me overigens toestemming gegeven voor het gebruik van hun merknaam.

Martine Hoogschagen

Le Menitres | Beauvoir-sur-Mer | 85230 | Frankrijk www.aupassagedugois.fr

Website romcoms/feelgood romans chezmartine.nl

Facebook (Chez Martine – feel good) chezmartinefeelgood

Instagram @martine_hoogschagen @martine_hoogschagen

LinkedIn Martine Hoogschagen martinehoogschagen

Mobiel +33 (0) 6 99 48 23 52 e-mail martinehoogschagen@gmail.com

Biografie

Martine Hoogschagen (1967) woont samen met haar man Hemko sinds 2006 in Beauvoir-sur-Mer in Frankrijk. Ze hebben samen een B&B en een paar vakantiehuisjes op 800m van de Atlantische Oceaan. Martine heeft HEAO-commerciële richting gedaan en ze werkte in Nederland vrijwel altijd bij internationaal opererende bedrijven. Ze heeft na haar opleiding in 1989 een tijdje in de Verenigde Staten gewoond en verbleef ook al, voor ze in 1992 haar man leerde kennen, in 1991 een jaar in Frankrijk. Haar grote plezier in het schrijven is begonnen tijdens de voorbereidingen voor haar tweede vertrek naar Frankrijk. Ze schreef tijdens de emigratie een twintigtal artikelen voor het blad Maison en France. Martine ontving in Nederland altijd al graag mensen thuis om voor hen te koken. Eenmaal geïnstalleerd in Frankrijk brak haar kook- en tuinlust pas echt los door het aanbieden van table d'hôtes maaltijden aan haar gasten met groenten en kruiden uit haar eigen groentetuin en schreef ze een aantal artikelen voor het culinaire blad Bouillon!. Martine leest voor het slapen gaan heel graag feelgood romans (bij voorkeur low angst slow burn romances), maar als ze heel eerlijk is leest ze het allerliefste kookboeken. Martine is druk bezig met het afronden van haar eerste romcom/feelgood roman Nonchalant. Het humoristische verhaal is geïnspireerd op haar ervaringen na 15 jaar wonen en werken in Frankrijk. Het boek Nonchalant komt uit in het voorjaar van 2022. In het najaar van 2022 verschijnt er een feelgood roman over iemand die in Frankrijk een B&B start, maar in de steek wordt gelaten door haar vriend en er dus ineens alleen voor staat.

Kerstinspiratie voor De tweede ronde vind je op Pinterest martine_hoogschagen/kort-verhaal-1-2e-ronde
